

УДК 657.372.3

Трачова Д.М. кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри обліку і оподаткування Таврійського державного агротехнологічного університету

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕСУ ФОРМУВАННЯ АМОРТИЗАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА

В роботі розглянуто науково-методичні підходи до процесу формування амортизаційної політики підприємства і держави, яке потребує розгляду в контексті формування важелів сприяння формуванню діючого амортизаційного фонду підприємства. Визначено, що існуюча кореспонденція рахунків не забезпечує реального накопичення нарахованих сум амортизації, а існуюча економічна ситуація не дає змогу підприємствам виокремити кошти для формування амортизаційного фонду підприємства. Розглянуті питання сучасного стану формування амортизаційної політики підприємства для різних суб'єктів господарювання. Досліджено, що підприємства мають відносну самостійність в питаннях формування амортизаційної політики. На процес формування амортизаційного фонду держава впливає на першому етапі при визначенні сум амортизації. Досліджено, що із всього переліку показників, підприємство може незначним чином впливати лише на первісну вартість необоротного активу на етапі її формування або шляхом переоцінки. Визначено вплив системи оподаткування на ретельність обґрунтування амортизаційної політики підприємства. Доведено, що загальна система оподаткування примушує підприємства ретельніше обґрунтовувати амортизаційну політику, оскільки вона є важелем впливу на базу оподаткування податком на прибуток. При цьому майже всі досліджувані підприємства нехтували питанням формування реального амортизаційного фонду у складі резервів підприємства. Таким чином, держава повинна спрямувати свої важелі на переосмислення питання формування амортизаційної політики підприємства і розглядати амортизаційні суми не у складі витрат, а у складі інвестиційної політики підприємства зокрема та держави взагалі. В статті запропонований частковий механізм реалізації стимулювання формування амортизаційного фонду підприємства, як складової інвестиційної політики підприємства. Крім того, подальшим напрямом досліджень повинна стати розробка механізму економічного стимулювання підприємства, які мають реально створений і працюючий на оновлення необоротних активів амортизаційний фонд. Такими важелями можуть бути як податкові преференції, так і часткове фінансування державою інноваційного напрямку розвитку підприємств.

Ключові слова: амортизація, амортизаційна політика, фінансово-кредитні важелі розвитку підприємства, методологія обліку.

Літ. 12

Д.Н. Трачёва

ГОСУДАРСТВЕННОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ ПРОЦЕССА ФОРМИРОВАНИЯ АМОРТИЗАЦИОННОЙ ПОЛИТИКИ ПРЕДПРИЯТИЯ

В работе рассмотрены научно-методические подходы к процессу формирования амортизационной политики предприятия и государства, которые требуют рассмотрения в контексте формирования рычагов содействия формированию действующего амортизационного фонда предприятия. Существующая корреспонденция счетов не обеспечивает реального накопления начисленных сум амортизации, а существующая экономическая ситуация не позволяет предприятиям выделить средства для формирования амортизационного фонда предприятия. В статье рассмотрены вопросы современного состояния формирования амортизационной политики предприятия для различных субъектов хозяйствования. Доказано, что предприятия имеют

относительную самостоятельность в вопросах формирования амортизационной политики. На процесс формирования амортизационного фонда государство путем ограничений влияет уже на первом этапе при определении сумм амортизации. Из всего перечня показателей, предприятие может незначительно влиять только на первоначальную стоимость необоротных активов на этапе ее формирования или путем переоценки. Выявлено влияние системы налогообложения на тщательность обоснования амортизационной политики предприятия. Доказано, что общая система налогообложения заставляет предприятия тщательно обосновывать амортизационную политику, поскольку она является рычагом влияния на базу обложения налогом на прибыль. При этом почти все исследуемые предприятия пренебрегали вопросам формирования реального амортизационного фонда в составе резервов предприятия. Таким образом, государство должно направить свои рычаги на переосмысление вопросов формирования амортизационной политики предприятия и рассматривать амортизационные суммы не в составе расходов, а в составе инвестиционной политики государства в целом. В статье предложен частичный механизм реализации стимулирования формирования амортизационного фонда предприятия, как составляющей инвестиционной политики предприятия. Кроме того, дальнейшим направлением исследований должна стать разработка механизма экономического стимулирования предприятия, имеющие реально созданный и работающий на обновление необоротных активов амортизационный фонд. Такими рычагами могут быть как налоговые преференции, так и частичное финансирование государством инновационного направления развития предприятий.

Ключевые слова: амортизация, амортизационная политика, финансово-кредитные рычаги развития предприятия, методология учета.

D. Trachova

STATE REGULATION OF FORMATION PROCESS IN ENTERPRISE DEPRECIATION POLICY

In the article scientific and methodical approaches to process of forming enterprise's and state depreciation policy are considered. The state should promote forming of the operating depreciation fund of enterprise. The existing account correspondence does not provide real accumulation of the added depreciation amounts. The existing economic situation does not allow the enterprises to allocate funds for forming enterprise's depreciation fund. The analysis of depreciation policy current state showed its distinctions for managing's subjects. The enterprises have relative independence in questions of depreciation policy's forming. However, the state influences process of forming a depreciation fund by restrictions already at the first stage. This arises at determination of depreciation amounts. From all list of indicators, the enterprise can influence only the original cost of non-current assets slightly. This cost arises at a stage of its forming or by revaluation. Also influences taxation system care of justification of depreciation policy of enterprises. The general system of the taxation forces the enterprises to prove depreciation policy carefully. It is an advantage over taxation basis over profit. Almost all studied enterprises were neglected to questions of real depreciation fund forming as a part of enterprise's reserves. Thus, the state should direct the influence on reconsideration of questions of depreciation policy forming. It is necessary to consider the depreciation amounts not as a part of expenses, and, in general, as a part of state investment policy. In article is offered the partial mechanism in stimulation of depreciation's fund forming. The depreciation policy should become part of enterprise's investment policy. Development of the mechanism of economic incentives to updating of non-current assets and forming of a depreciation fund should become the further direction of researches. Tax preferences and partial financing of the innovation direction of development by the state can be such levers.

Keywords: depreciation, depreciation policy, financial and credit incentives for the development of enterprise, accounting.

Постановка проблеми. Основна роль в процесі переходу національної економіки з сировинного на інноваційний шлях розвитку належить господарюючим суб'єктам. Корінна модернізація всієї економіки неможлива без створення максимальної кількості конкурентоспроможних підприємств і без отримання ними можливості використання додаткових фінансових коштів на інвестиційні та інноваційні цілі.

В даний час в українській економіці актуальною стає проблема вишукування фінансових ресурсів для здійснення інвестиційної діяльності, при цьому недостатньо задіяне таке джерело інвестицій в основні засоби, як амортизаційні відрахування.

Механізм амортизаційних відрахувань сьогодні має яскраво виражений пасивний характер. Тому особлива роль у вирішенні даної проблеми відводиться процесу формування і реалізації ефективної амортизаційної політики господарюючих суб'єктів.

На сучасному етапі амортизаційні відрахування розглядаються, в першу чергу, не як витрати, а як фінансові ресурси суб'єктів господарської діяльності, які є достатнім джерелом фінансування інвестицій, необхідним для відтворення основного капіталу.

В умовах високої вартості і недоступності для більшості підприємств залучених і позикових коштів фінансування інвестицій, власні ресурси, в тому числі і амортизаційні відрахування, повинні стати вагомим джерелом зростання обсягів інвестицій, необхідних для розвитку, зростання прибутковості, ринкової вартості та інвестиційної привабливості підприємств.

Тим часом амортизаційні відрахування сьогодні недостатньо активно використовуються при фінансуванні інвестицій в основний капітал підприємств. Такий стан можна пов'язати з незацікавленістю підприємств в проведенні ефективної амортизаційної політики, спрямованої на активізацію інвестиційної діяльності за рахунок власних коштів.

Здійснені в останні роки спроби по реформуванню амортизаційної системи (відміна податкового методу нарахування амортизації тощо) так і не дали вагомого економічного ефекту. В умовах дефіциту джерел фінансування інвестицій, високої вартості позикових коштів, банківських кредитів, амортизаційна політика так і не стала важелем активізації інвестиційної діяльності підприємств.

В результаті, основне завдання амортизаційної політики - підвищення інвестиційної активності і прискорене оновлення основних фондів - залишається невиконаним. У зв'язку з цим потрібно більш детальне вивчення проблем формування і реалізації амортизаційної політики, від ефективності якої залежить не тільки економічний і матеріально-технічний стан окремих підприємств, а й добробут держави в цілому.

Розробка прогресивної стратегії формування та механізму реалізації амортизаційної політики підприємств, оцінка її ефективності стає пріоритетним завданням, особливо в умовах недостатньо глибокої опрацьованості даної теми в попередніх дослідженнях вчених і економістів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Пошук ефективних шляхів формування амортизаційної політики неможливий без розгляду суті та ролі амортизації, чому присвячені праці таких вчених, як Брошенко О.В., Гудзь О.Є., Жердев Є.В., Караваєва Н.І., Крапля І.В., Кленін О., Олійник О.В., Партин Г.О., Правдюк О.Л., Проданчук М.А., Чорнявська Т.М. [3-12]

Визначення питань, які не вирішені. Незважаючи на різноманіття теоретичних і методологічних підходів по темі дослідження, багато питань, що стосуються суті амортизації і амортизаційних відрахувань як джерела фінансування інвестиційної діяльності підприємства залишаються не розкритими. До теперішнього часу

недостатньо висвітлені принципи та економічні інструменти амортизаційної політики, а також питання, що стосуються особливості амортизаційної політики, як складової частини фінансової політики суб'єктів господарювання, зокрема, питань, пов'язаних зі збільшенням власних джерел фінансування інвестицій і стимулювання суб'єктів господарювання в цільовому витратанні амортизаційних коштів. актуальність

Матеріал статті базується на застосуванні методів статистичних досліджень, системного підходу, методів класифікацій, порівняння та угруповань, узагальнення і систематизації, аналізу і синтезу.

Формулювання мети статті. В Україні існує трактування амортизації, як частини витрат підприємства, однак в технологічно розвинутих країнах амортизаційна політика є частиною політики інвестиційної та фінансової. Така схема вітчизняної методики нарахування амортизації, як витратної складової без урахування інвестиційної компоненти не забезпечує своєчасне технологічне переозброєння підприємств за рахунок недосконалої методологічної складової та високого рівня інфляції.

Недосконалий механізм обліку амортизаційних відрахувань без використання активних рахунків для накопичення амортизації частіше створює віртуальний амортизаційний фонд, який не має реального підтвердження на рахунках підприємства. Відсутність контролю з боку держави за відповідним формуванням амортизаційного фонду і одночасна уразливість цієї статті витрат при формуванні собівартості продукції сприяє уповільненню процесу реального формування амортизаційного фонду підприємства. Одночасно такий напрямок підвищення економічної ефективності використання необоротних активів не повинен створювати додаткового фіскального або контролюючого тягаря, який би заважав економічній самостійності та маневреності підприємства

Виклад основного матеріалу дослідження. В основі діючої зараз в Україні системи амортизації лежить ідея поступової заміни самого об'єкту що, амортизується, його відтворення, тобто відтворення зношених фондів, а не створення вільних грошових коштів для розвитку його виробничої бази.

Регулювання обліку витрат на формування амортизаційного фонду здійснюється П(С)БО №7, у відповідності до якого термін амортизації суперечить прийнятій у світовій практиці концепції амортизації [1]. Таким чином, слід детально вивчити механізм нарахування амортизації з метою виявлення недосконалих складових, які можливо заважають йому ефективно працювати при формуванні амортизаційного фонду підприємства.

Як пояснює п. 4 П (С) БО 7, амортизація - це систематичний розподіл вартості, яка амортизується, необоротних активів протягом строку їх корисного використання (експлуатації). При цьому вартість, яка амортизується - це первісна або переоцінена вартість необоротних активів, зменшена на ліквідаційну вартість [1].

У свою чергу, ліквідаційна вартість - це сума коштів або вартість інших активів, яку підприємство очікує отримати від реалізації (ліквідації) необоротних активів після закінчення строку їх корисного використання, за вирахуванням витрат, пов'язаних з продажем (ліквідацією). Об'єктом амортизації є вартість основних засобів, крім вартості земельних ділянок та природних ресурсів (п. 22 П (С) БО 7) [1].

Головний критерій віднесення активу до основних засобів - очікуваний термін його корисного використання (експлуатації). Тобто це будь-які матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх в процесі виробництва або постачання товарів, надання послуг, здавання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій (п. 4 П (С) БО 7) [1].

А ось вартісний критерій справа другорядна. Його підприємство встановлює в наказі про облікову політику на свій розсуд (п. 5.2 П (С) БО 7) [1]. Інше питання, що

прописують його зазвичай рівним податковому вартісному критерію. Але це лише для власної зручності і позбавлення від зайвої рутинної роботи, для зближення податкового та бухгалтерського обліку. Так що, якщо передбачуваний термін служби активу більше року (або одного операційного циклу), потенційно це об'єкт основних засобів.

На об'єкти, які підприємство згідно зі встановленим вартісним критерієм віднесло до основних засобів, нараховують амортизацію із застосуванням одного з п'яти методів, зазначених у п. 26 П (С) БО 7:

- Прямолінійний;
- Зменшення залишкової вартості;
- Прискореного зменшення залишкової вартості;
- Кумулятивний;
- Виробничий [1].

Однак в число основних засобів, крім власне основних засобів, п. 5 П (С) БО 7 включає ще й інші необоротні матеріальні активи - матеріальні цінності, вартість яких не перевищує встановлений у наказі про облікову політику вартісний критерій. Їх перелік ми можемо знайти в п. 5.2 П (С) БО 7. Це:

- Бібліотечні фонди;
- Малоцінні необоротні матеріальні активи;
- Тимчасові (нетитульні) споруди;
- Природні ресурси;
- Інвентарна тара;
- Предмети прокату;
- Інші необоротні матеріальні активи [1].

Для амортизації цих активів п. 27 П (С) БО 7 пропонує один з таких методів:

- Прямолінійний;
- Виробничий [1].

А для амортизації МНМА і бібліотечних фондів ще й:

- «50% / 50%». Його суть полягає в нарахуванні амортизації в першому місяці використання об'єкта в розмірі 50% його вартості, яка амортизується. Решту 50% відображають у витратах в місяці вилучення об'єкта зі складу активів;

- «100%». Відповідно до цього методу амортизація об'єкта в першому місяці використання нараховується в розмірі 100% його вартості.

Метод амортизації основних засобів підприємство вибирає самостійно з урахуванням очікуваного способу отримання економічних вигід від його використання і закріплює свій вибір у наказі про облікову політику.

Нараховують амортизацію основних засобів щомісяця, починаючи з місяця, наступного за місяцем, в якому об'єкт основних засобів став придатним для корисного використання. Якщо застосовують виробничий метод, то амортизацію нараховують з дати, що настає за датою, на яку об'єкт основних засобів став придатним для корисного використання (абзац третій п. 29 П (С) БО 7) [1].

Однак при цьому існують певні податкові амортизаційні обмеження. З точки зору Податкового кодексу, під амортизацією, як і раніше, розуміють систематичний розподіл вартості основних засобів та інших необоротних активів, яка амортизується протягом строку їх корисного використання (пп. 14.1.3 Податкового кодексу України) [2].

Однак окремим категоріям підприємств це не цікаво, тому що вони при обчисленні об'єкта оподаткування податком на прибуток, а значить, і при нарахуванні амортизації основних засобів покладаються тільки на бухгалтерський облік і не розраховують ніяких різниць, передбачених розділ III Податкового кодексу України, крім від'ємного значення об'єкта оподаткування попередніх років.

Великі за розміром прибутків підприємства при розрахунку оподатковуваного прибутку зазвичай використовують порядок нарахування амортизації бухгалтерськими

методами, вони застосовують їх з урахуванням обмежень, перерахованих в п.п. 138.3.1 Податкового кодексу [2].

Суть цих обмежень в наступному:

- амортизувати в податковому обліку можна тільки ті об'єкти, вартість яких перевищує 2500 грн. (п.п.14.1.138 Податкового кодексу України);

- застосовувати можна будь-який бухгалтерський метод амортизації, за винятком виробничого (п.п.138.3.1 Податкового кодексу України). Тобто в розпорядженні платника всього 4 методи: прямолінійний, зменшення залишкової вартості, прискореного зменшення залишкової вартості і кумулятивний;

- не можна амортизувати вартість гудвілу і витрати, пов'язані з невиробничими основними засобами (а саме: видатки на їх придбання / самостійне виготовлення та ремонт, а також на реконструкцію, модернізацію та інші поліпшення) (п.п. 138.3.2 Податкового кодексу України);

- діяти потрібно з урахуванням мінімально допустимих строків амортизації основних засобів, встановлених п.п. 138.3.3 Податкового кодексу.

Через такі обмежень розрахунок амортизації необхідно вести окремо в податковому обліку і окремо в бухгалтерському [2].

З 2016 року високоприбуткові платники на вимогу п. 11 підрозд. 4 розд. XX Податкового кодексу для розрахунку податкової амортизації орієнтуються на балансову вартість основних засобів станом на 01.01.2016 р, яку визначили на 31.12.2015 р за старими правилами. У бухгалтерському обліку у таких основних засобів своя залишкова вартість на 01.01.2016 р, розрахована за П(С) БО або МСФЗ. Тобто високододаткові підприємства на свої основні засоби у податковому обліку нараховують амортизацію виходячи з їх податкової балансової вартості, що дісталася «у спадок» з «дореформеного» податкового обліку, а в бухгалтерському обліку - виходячи з бухгалтерської залишкової вартості. Таким чином при вивченні методики нарахування амортизації визначено, що ключовим критерієм коливання сум нарахованої амортизації є різниця підходів до визначення балансової вартості основних засобів, за рахунок чого суми бухгалтерської та податкової амортизації по перехідним об'єктам у високоприбуткових платників будуть різнитися.

Досліджено, що в сучасній економіці амортизація стала не стільки джерелом фінансування технічного розвитку, скільки засобом регулювання податкового тиску, і цей засіб використовується як державою, так і підприємствами [3].

При вивченні стану амортизаційної політики аграрних підприємств виявлено, що вона є частиною облікової політики підприємства, має суто номінальний характер і не приймає участі в фінансовому або інвестиційному плануванні діяльності підприємства. Пов'язано таке становище з тим, що аграрні підприємства є суб'єктами спрощеної системи оподаткування, базою для якої є такі показники, як нормативна оцінка землі, вартість ресурсів та розмір виручки від реалізації продукції про розрахунок ПДВ та інші показники. При цьому розмір витрат підприємства є показником, який розраховується в остаточному вигляді фактично тільки для даних управлінського обліку. Оскільки розмір амортизаційних відрахувань є складовою показника, який розраховується для використання всередині підприємства, та в зв'язку із специфікою кореспонденції рахунків не формує реального фонду підприємства, то амортизаційні кошти не розглядаються як джерело оновлення та тим більше інвестицій для інноваційного розвитку підприємства [4].

Проведений фінансово-економічний аналіз підприємств Півдня України дав змогу зробити висновки, що підприємства переважною більшістю в достатній мірі оснащені основними засобами і це підтверджено даними динаміки вартості основних засобів, коефіцієнт оновлення зростає, це призводить до збільшення амортизаційних відрахувань, що збільшує фонд амортизації.

Дослідження основних економічних показників ефективності функціонування підприємств дозволяє стверджувати, що більшість з них працює стабільно, динаміка абсолютних показників позитивна, однак динаміка відносних показників в деяких випадках носить негативний характер за рахунок різних темпів зміни базових даних.

Дослідження організації обліку розрахунку амортизаційних відрахувань показало, що облік веде бухгалтер, якій за посадовою інструкцією відповідає за повне коло питань обліку руху та використанні необоротних активів. Облік ведеться у відповідності до нормативних вимог, за виключенням методів нарахування амортизації. Оскільки підприємства не сплачують податок на прибуток, а обмеження в строках корисного використання та методах нарахування амортизації містяться саме в цьому розділі, в процесі дослідження виявлено багато невідповідностей методів амортизації, яке обрало підприємство методам, які рекомендовані Податковим кодексом.

На підставі проведеного аналізу первинної документації і фінансової звітності підприємств Півдня України можна зробити висновок про те, що підприємства правильно нараховують амортизацію, використовуючи при цьому прямолінійний метод, який частіше за все закріплений в обліковій політиці. Всі основні засоби правильно поділені на групи з урахуванням відповідних ознак. Зокрема майже всі засоби правильно розподілені за витратами та віднесені на відповідні рахунки.

Визначено, що єдиним показником, яким підприємства можуть варіювати на даний час при формуванні амортизаційного фонду, є вартість основних засобів [5]. Однак ця маневреність дуже обмежена нормативною документацією. Таким чином для зміни тенденції номінального формування амортизаційного фонду підприємств, необхідний вплив держави на його амортизаційну політику.

Відповідно до даних дослідження розробка і реалізація амортизаційної політики повинна відбуватися, в рамках державних інвестиційних програм, які складаються відповідно до основних напрямків економічного розвитку, що мають значення для продовольчої та економічної безпеки країни [6]. Для удосконалення амортизаційної політики підприємств необхідне здійснення низки заходів з боку держави.

По-перше, амортизаційна політика повинна здійснюватися в рамках державних інвестиційних програм, які складаються відповідно до основних напрямків і пріоритетів економічного розвитку, наприклад, мають значення для продовольчої та економічної безпеки країни, перспективне інвестиційне спрямування і т. ін.

Формування амортизаційної політики передбачає створення спеціалізованих центрів в структурі державних податкових органів або фінансового управління, здатних управляти, контролювати і регулювати рух інвестиційних коштів підприємств, в тому числі амортизаційних відрахувань.

По-друге, зберігання коштів, призначених на інвестиційні цілі, в тому числі і амортизаційних відрахувань в 100% часткою, передбачається на індивідуальному для кожного підприємства, спеціалізованому інвестиційному рахунку в банку. Спеціалізований банківський інвестиційний рахунок являє собою тимчасово вільні амортизаційні відрахування підприємств, державних компенсацій, виплачуваних у рамках названої програми і процентного доходу

Для простоти розрахунків і можливості періодичного вилучення коштів на придбання основних фондів, рекомендується вкладати кошти на депозит строком на рік. Підприємства в рамках складання річної фінансової звітності надають інформацію про суму зарахованих на рахунок грошових коштів, про залишок коштів та про всі операції по спеціалізованому інвестиційному рахунку [7].

Підприємство, що має спеціалізований банківський інвестиційний рахунок, має можливість поповнювати його додатковими джерелами фінансування інвестицій, такими як прибуток. При наданні податкових преференцій в частині оподаткування

процентного доходу від зберігання коштів на депозитному рахунку, власники будуть зацікавлені в поповненні даного рахунку [8].

По-третє, суб'єктам господарювання може бути надана можливість отримання додаткових джерел фінансування інвестицій за рахунок позик з спеціалізованих інвестиційних рахунків інших господарюючих суб'єктів. Спеціалізований інвестиційний рахунок - це один з варіантів банківського строкового депозиту, де зберігаються тимчасово вільно грошових кошти підприємств, призначені на інвестиційні цілі і їх можливо надавати іншим господарюючим суб'єктам для фінансування інвестицій, що мають аналогічні рахунки. Кредит повинен бути наданий на умовах основних принципів кредитування: терміновості, платності і зворотності. Але даний кредит повинен мати пільговий характер, позичковий відсоток повинен бути нижче відсотка за комерційним кредитом, але в той же час забезпечувати процентний дохід власнику рахунку, тобто він повинен знаходитися в межах від ставки відсотка по депозиту до ставки по кредиту. Право на отримання пільгового кредиту можуть мати тільки ті підприємства, у яких є аналогічні спеціалізовані інвестиційні рахунки в цьому ж банку.

Висновки. Запропонований механізм формування спеціалізованого банківського інвестиційного рахунку повинен не тільки стимулювати підприємства на резервування власних коштів і їх цільове використання, а й забезпечити можливість якнайшвидшої заміни та оновлення основних фондів, тобто як просте, так і розширене їх відтворення.

Створення прозорої процедури формування та цільового витрачання капіталовкладень зумовило необхідність виділяти амортизаційні відрахування з собівартості шляхом внесення їх на банківський інвестиційний рахунок в кредитній установі. Даний напрямок легко піддається реалізації при щорічному складанні договору з кредитною установою, це дозволить не тільки щорічно поповнювати, але і в разі потреби вилучати грошові кошти на придбання основних фондів.

Інвестиційна спрямованість амортизаційної політики підприємства, передбачає прискорене списання основних фондів для більш ефективного і відповідно прискореного технологічного розвитку виробництв. Даний напрямок вирішується за допомогою застосування методів прискореної амортизації, в тому числі і розробленого автором комбінованого методу амортизації.

Перспективи подальших досліджень. Подальшим напрямом досліджень повинна стати розробка механізму економічного стимулювання підприємства, які мають реально створений і працюючий на оновлення необоротних активів амортизаційний фонд. Такими важелями можуть бути як податкові преференції, так і часткове фінансування державою інноваційного напрямку розвитку підприємств.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ.

1. П(С)БО №7 [Електронний ресурс] / Дебет-кредит . – Режим доступу : <https://docs.dtkr.ua/doc/1027.243.0>
2. Податковий кодекс України [Електронний ресурс] / Дебет-кредит . – Режим доступу : <http://dtkr.com.ua/show/0sid0205.html>
3. Жердев Є.В. Методичні засади формування амортизаційної політики на підприємствах [Електронний ресурс] / Облік і фінанси АПК: бухгалтерський портал . – Режим доступу: <http://magazine.faaf.org.ua/metodichni-zasadi-formuvannya-amortizaciynoi-politiki-na-pidpriemstvah.html>.
4. Олійник О.В. [Електронний ресурс] / Облік і фінанси АПК: бухгалтерський портал. – Режим доступу : <http://magazine.faaf.org.ua/finansovo-kreditni-vazheli-efektivnogo-vidtvorennya-silskogospodarskogo-virobnictva.html>
5. Кленін О. До питання впливу реформування державної амортизаційної політики в Україні на процес відтворення капіталу промислових підприємств / О. Кленін // Вісник економічної науки України. – 2006.– №2.– С. 109–112.

6. Крапля І.В. Прискорена амортизація як елемент облікової політики акціонерного товариства АПК [Електронний ресурс] / Облік і фінанси АПК: бухгалтерський портал . – Режим доступу : <http://magazine.faaf.org.ua/priskorena-amortizaciya-yak-element-oblikovoi-politiki-akcionernogo-tovaristva-apk.html>
7. Караваева Н. Налоговое стимулирование инвестиций: опыт США // Налог. – 1995. – № 7. – с. 4-6
8. Гудзь О.Є. Джерела формування фінансових ресурсів сільськогосподарських підприємств [Електронний ресурс] / Облік і фінанси АПК: бухгалтерський портал . – Режим доступу: <http://magazine.faaf.org.ua/dzherela-formuvannya-finansovih-resursiv-silskogospodarskih-pidприємств.html>
9. Правдюк О.Л. Сутність, завдання та контур фінансової політики в аграрній сфері економіки [Електронний ресурс] / Облік і фінанси АПК: бухгалтерський портал . – Режим доступу : <http://magazine.faaf.org.ua/sutnist-zavdannya-ta-kontur-finansovoi-politiki-v-agrarniy-sferi-ekonomiki.html>
10. Проданчук М.А. Стратегічне управління витратами аграрних підприємств [Електронний ресурс] / Облік і фінанси АПК: бухгалтерський портал . – Режим доступу : <http://magazine.faaf.org.ua/strategichne-upravlinnya-vitratami-agrarnih-pidприємств.html>
11. Партин Г.О. Формування стратегічної моделі управління витратами підприємства / Г.О. Партин // Фінанси України. – 2004. – № 11. – С. 124–133.
12. Чорнявська Т.М. Облікова політика підприємства як фактор управління доходами і фінансовими результатами діяльності [Електронний ресурс] / Облік і фінанси АПК: бухгалтерський портал. – Режим доступу: <http://magazine.faaf.org.ua/oblikova-politika-pidприємства-yak-faktor-upravlinnya-dohodami-i-finansovimi-rezultatami-diyalnosti.html>
13. Брошенко О.В. Бюджетна підтримка в системі державного регулювання розвитку аграрного виробництва [Електронний ресурс] / Облік і фінанси АПК: бухгалтерський портал. – Режим доступу: <http://magazine.faaf.org.ua/byudzhethna-pidtrimka-v-sistemi-derzhavnogo-regulyuvannya-rozvitku-agrarnogo-virobnictva.html>